

Arrest

nr. 132 319 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 augustus 2008 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 maart 2011 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.3. Bij arrest met nummer 64 487 van 7 juli 2011 vernietigt de Raad de beslissing van 4 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Het beroep wordt verworpen in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 september 2013 de nieuwe beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde datum neemt hij eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 23 oktober 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.08.2008 met actualisatie dd.12/12/2009 werd ingediend door :

*[C. B.]
nationaliteit: Kosovo
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat hij zijn land diende te ontvluchten omdat zijn leven bedreigd werd, hij direct zou worden aangehouden en zonder eerlijk proces zou worden veroordeeld. Zijn broer in het land van herkomst is vermoord. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat er een onderzoek heeft plaatsgevonden en dat de beschuldigen zijn opgesloten .

Dit element volstaat niet om als grond tot regularisatie aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkene goed geïntegreerd is, goede relaties heeft met Belgische onderdanen, het Nederlands beheerst, hij hier een opleiding gevolgd heeft om bakker te worden, is lovenswaardig doch betrokkene toont niet aan waarom deze elementen een voldoende grond zouden vormen tot regularisatie.

Betrokkene beweert vervolgens dat diverse familieleden heeft in België, met name de heer [C. S.] (broer)en diens echtgenote en de heer [C. S.]. Hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. (geboorteakte van zijn broer)

Betrokkene legt enkel getuigenverklaringen voor waarin staat dat de heer [S. C.] zijn neef is, deze beweert dat betrokkene goed geïntegreerd is. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij een gehechte gezinsband met zijn broer en-of neef zou hebben. Betrokkene toont niet aan waarom dit element precies een grond voor regularisatie vormt.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met zijn broer en neef voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Verzoeker zijn broer koos ervoor om zonder verzoeker naar België te reizen en hij opteerden er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van

enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013).

De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (artikel 3 E.V.R.M. , dat er geen Belgische diplomatiek vertegenwoordiging is in Kosovo, dat betrokkene een gediplomeerde bakker zou zijn en dit een knelpuntberoep is) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag”.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt verder:

“[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachten artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in eht bezit van aan geldig visum”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad er verder op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Hij toont in zijn verzoekschrift evenwel de samenhang tussen beide bestreden beslissingen, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, niet aan.

Ter terechtzitting betoogt verzoeker, gevraagd alsnog de samenhang te duiden, dat de samenhang tussen beide beslissingen erin bestaat dat de tweede bestreden beslissing een rechtstreeks gevolg is van de eerste bestreden beslissing en ook op dezelfde dag ter kennis werd gebracht. De Raad wijst er evenwel op dat het loutere gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat zij een ongegrondheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen

verzoeker ook op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, nog niet tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als gevolgbeslissing van de ongegrondheidsbeslissing en niet volstaat om vast te stellen dat dit bevel zou steunen op deze eerste beslissing en/of er onlosmakelijk mee zou zijn verbonden. De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissingen berusten op eigen juridische en feitelijke grondslagen. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing. Uit de tweede bestreden beslissing kan ook niet worden afgeleid dat hierin wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing en/of dat deze op een of andere manier zou zijn gesteund op de eerste bestreden beslissing. Er blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf wordt gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt aldus niet. In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). Verzoeker geeft niet aan dat de tweede bestreden beslissing voor hem een groter belang zou hebben.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het op 23 oktober 2013 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing tot ongegrondverklaring van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] "Betrokkene beweert vervolgens dat diverse familieleden heeft in België, met name de heer [C. S.] (broer) en diens echtgenote en de heer [C. S.]. Hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. "

Dit gegeven is manifest onjuist en in strijd met de voorliggende stukken die wel degelijk deel uitmaken van het omvangrijke administratief dossier.

Alleen om deze redenen ontbreekt het de beslissing van DVZ aan elke wettelijke grondslag aangezien duidelijk werd geoordeeld in strijd met de zorgvuldigheidsplicht.

"Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij een gehechte gezinsband met zijn broer en of neef zou hebben. Betrokkene toont niet aan waarom dit element precies een grond voor regularisatie vormt."

Verzoeker heeft medegedeeld dat zijn jongste broer vermoord is geweest in zijn land van herkomst en dat de situatie daar voor hem niet veilig is. Deze informatie werd meermaals medegedeeld in diverse mails met bezorging van de overlijdensakte en de omstandigheden waarin deze broer werd vermoord. Verzoeker heeft steeds voorgelaten en effectief aangetoond dat het centrum van zijn belangen zich wel degelijk in België bevindt tezamen met zijn nog resterende familieleden en dat het voor hem psychologisch onmogelijk is om terug te keren, aangezien zijn leven daar absoluut in gevaar is. Andere directe familieleden houdt hij niet over.

Het is verzoeker dan ook bijzonder moeilijk, zonet zelfs bijzonder onmogelijk om nog een gezinsleven in het land van herkomst omdat er geen familie meer is in het land van herkomst, en de overblijvende directe familieleden zich enkel in België bevinden. Zoals meermaals uiteengezet is het verzoeker niet mogelijk om nog een hechte familiale band in zijn land van herkomst te ondervinden, gelet op het feit dat zijn ene broer is geregulariseerd en de andere broer is vermoord.

Er liepen bovendien diverse onderzoeken zoals bevestigd door het Parket van de Procureur des Konings te Kosovo van het gerechtelijk arrondissement Prizren.

In diens verslag wordt zeer duidelijk en expliciet bevestigd dat de broer van verzoeker de heer [C. A.] op 13 juli 2009 werd vermoord in het kader van bloedwraaktussen twee families.

Vandaar dat verzoeker steeds heeft voorgehouden dat hij uberhaupt niet kan terugkeren, aangezien zijn leven aldaar daadwerkelijk in gevaar is en de psychologische druk op hem enorm groot is.

Minstens had DVZ een onderzoek dienen te openen naar deze psychologische problemen zoals vermeld in de diverse mails van zijn raadsman.

Psychologische problemen kunnen immers een buitengewone omstandigheid uitmaken als buitengewone omstandigheid. Dit werd door de RVV geconcludeerd in arrest nr. 36.370. Psychologische problemen moeten onderzocht worden omdat ze kaderen in een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en omdat een attest van een psycholoog niet beschouwd kan worden als medisch getuigschrift dat nodig is om een ontvankelijke 9ter aanvraag in te dienen. Vandaar ook dat verzoeker zich steeds op de bepalingen van artikel 9bis heeft gebaseerd.

Verzoeker wenst te verwijzen naar zijn aanvraag en het arrest van de RVV dd. 7 juli 2011nr. 64 487 aangaande de schending van artikel 8 EVRM."

3.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wat de gegrondheid van deze aanvraag betrof allereerst aangaf dat de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden ook werden ingeroepen ter staving van de gegrondheid van de aanvraag. In het kader van de buitengewone omstandigheden wees verzoeker op een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM indien hij dient terug te keren naar zijn herkomstland gelet op de aanwezigheid van verschillende familieleden in België, waaronder zijn broer en diens gezin alsook een neef. Hij gaf aan dat met name de band met zijn broer en diens gezin, waarbij hij inwoont, voldoet aan de in artikel 8 van het EVRM gestelde vereiste van een voldoende hechte familieband. Hij stelde hierbij vervolgens dat er geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het algemeen belang en de ernstige aantasting van zijn recht op eerbiediging van zijn familieleden.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de motiveringen in de eerste bestreden beslissing dat hij geen bewijzen voorlegt van zijn bewering dat hij verschillende familieleden in België heeft en dat hij evenmin uiteenzet waarom dit element precies een grond voor regularisatie zou vormen, strijdig zijn met de zorgvuldigheidsplicht. Het kan in dit verband volstaan te verwijzen naar het arrest nr. 64 487 van 7 juli 2011 van de Raad, waarin deze motivering reeds voorlag en strijdig werd bevonden met de stukken van het administratief dossier. Deze uitspraak bindt de Raad ook in de thans voorliggende zaak.

De Raad dient daarnaast evenwel ook rekening te houden met de door verweerder in dit verband bijkomend voorziene motivering inzake artikel 8 van het EVRM. Verweerder motiveert zo eveneens dat het ingeroepen artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging, omdat verzoeker niet aantoont dat de familiebanden met zijn broer en neef voldoende hecht zijn om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Verweerder wijst er hierbij op dat verzoekers broer ervoor koos zonder hem naar België te reizen en ook pas jaren later. Verweerder stelt ook dat niet blijkt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Aldus blijkt dat alsnog rekening werd gehouden met de ingeroepen familiebanden in België en met de verstrekte uiteenzetting waarom deze volgens verzoeker een machtiging tot een verblijf in het Rijk rechtvaardigt gelet op artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker herneemt in wezen in het thans voorliggend verzoekschrift de kritiek die hij reeds uitte tegen de eerder genomen, doch vernietigde beslissing van 4 maart 2011 en de hierin vervatte motiveringen dat hij geen bewijzen voorlegt van zijn bewering dat hij verschillende familieleden in België heeft en dat hij evenmin uiteenzet waarom dit element precies een grond voor regularisatie zou vormen. Aldus blijkt geen duidelijke kritiek tegen de nieuwe motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat verzoeker, met de door hem aangebrachte gegevens en stukken, geen hechte gezins-

familiebanden met zijn familieleden in België aantoonde en evenmin een bijzondere afhankelijkheidsband, waardoor deze niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Door het uiten van ongestaafe beweringen die bovendien strijdig lijken te zijn met eerder afgelegde verklaringen zoals opgenomen in het administratief dossier, maakt verzoeker verder ook niet aannemelijk dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenfinding. Zo wijst verzoeker er weliswaar op dat hij enkel nog (directe) familie in België zou hebben, doch dit gestelde strookt niet met de stukken van het dossier en meer bepaald de eerdere verklaringen van verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag waaruit blijkt dat zijn ouders nog in leven zijn en minstens zijn moeder en een oom nog in Kosovo verblijven. Verzoeker heeft tijdens zijn verdere verblijf in België op geen enkel ogenblik aangegeven dat deze familieleden zich niet langer in Kosovo zouden bevinden of niet langer in leven zouden zijn. Er blijkt evenmin dat verzoeker geen andere broers of zussen of nauwe verwanten zou hebben in het land van herkomst. Aldus blijkt geenszins dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met het gegeven dat verzoeker sinds de moord op zijn broer in Kosovo enkel nog directe familie heeft in België. De Raad wijst er verder andermaal op dat verzoeker zich in zijn aanvraag beriep op artikel 8 van het EVRM om op basis van zijn familiebanden in België, en voornamelijk de hechte band met zijn broer, te worden toegelaten tot een verblijf in België. Verweerder stelde evenwel vast dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat de familiebanden in België onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Deze vaststelling kon in casu volstaan.

De beoordeling door verweerder betreffende artikel 8 van het EVRM ligt bovendien in lijn met de rechtspraak dienaangaande van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hieruit blijkt namelijk dat in de relatie tussen broers of tussen neven het bestaan van een hechte familiale band van bloed- of aanverwantschap niet volstaat. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige broers of neven worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt die verder reikt dan gewone affectieve banden. Een samenwoning kan hiervoor niet volstaan.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder tevens rekening hield met de overige door verzoeker ingeroepen elementen, waaronder het gegeven dat zijn jongste broer werd vermoord en het gestelde dat zijn leven ook in gevaar is in zijn herkomstland en dat hij hier geïntegreerd is, doch deze elementen niet weerhield. Verweerder gaf middels zijn motivering ook aan dat hij de door verzoeker voorgelegde stukken betreffende de moord op zijn broer en de beweerdde bloedwraakkwestie in zijn beoordeling heeft betrokken, gelet op de motivering dat de moord op verzoekers broer en het beweerdde gevaar voor zijn leven niet worden aanvaard als grond voor een verblijfsmachtiging nu uit de in dit verband voorgelegde stukken blijkt dat er een onderzoek heeft plaatsgevonden naar de moord en de beschuldigen zijn opgesloten. Verzoeker brengt in dit verband geen verdere concrete kritiek naar voor, doch herhaalt slechts het door hem aangevoerde. Hij maakt zo niet aannemelijk dat er sprake is van een incorrecte feitenfinding of enig onzorgvuldig handelen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder nog dat verzoekers raadsman in e-mails aan verweerder wees op de psychologische druk waaronder verzoeker staat omdat familieleden van hem werden geregulariseerd en omdat hij geen afscheid heeft kunnen nemen van zijn overleden broer. De Raad stelt evenwel vast dat psychologische redenen als dusdanig geenszins werden aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf zelf. Deze lijken in de betreffende mails ook enkel te worden ingeroepen om verweerder ertoe aan te zetten spoedig een beslissing te nemen. Er blijkt evenmin dat verzoeker zich uitdrukkelijk beriep op een schending van artikel 3 van het EVRM als grond voor een verblijfsmachtiging, gelet op psychologische problemen. De beweerdde psychologische redenen werden ook geenszins gestaaft aan de hand van enig medisch stuk of psychologisch verslag. Er blijkt dan ook niet dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden, laat staat dat verweerder in dit verband enig verder onderzoek diende te voeren. In zoverre verzoeker nog opmerkt dat psychologische redenen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en in dit verband verwijst naar een arrest van de Raad, merkt de Raad daarenboven op dat in casu een ongegrondheidsbeslissing voorligt.

Verzoeker verwijst ten slotte naar het eerder tussengekomen arrest van de Raad wat de thans voorliggende aanvraag betreft, doch hierin werd enkel aangegeven dat verzoeker wel degelijk heeft aangetoond familie te hebben in België en in zijn aanvraag heeft geïd waarom naar zijn mening de aanwezigheid van familieleden in België een machtiging tot verblijf rechtvaardigt op grond van artikel 8 van het EVRM. Zoals reeds werd aangegeven, heeft verweerder in de thans voorliggende beslissing

alsnog met deze familiebanden en ingeroepen redenen waarom deze een verblijfsmachtiging rechtvaardigen rekening gehouden, doch geoordeeld dat een voldoende hechte gezinsband niet blijkt en evenmin een afhankelijkheidsband en aldus de ingeroepen gezins- of familiebanden in België niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker blijft in gebreke concreet aannemelijk te maken dat verweerder op dit punt met enig concreet gegeven of stuk ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de “*kracht van gewijsde*” en van het wettigheidsbeginsel. Verzoekers betoog is evenwel vreemd aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Zo uit hij kritiek op het gegeven dat verweerder de facto nog steeds de criteria toepast van de instructie van 19 juli 2009 die werd vernietigd door de Raad van State. In de eerste bestreden beslissing is, in tegenstelling tot de eerdere beslissing van 4 maart 2011, evenwel geenszins nog sprake van een toepassing van de criteria van de vernietigde instructie. Deze kritiek lijkt dan ook een kritiek te zijn die nog is gericht tegen de door de Raad reeds vernietigde beslissing van 4 maart 2011. Verzoekers uiteenzetting van het middel wordt ook bruusk afgebroken. Dit middel vermag, gelet op hetgeen voorafgaat, niet te leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht verzoeker het middel als volgt toe:

“[...] Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen# dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden. De bijlage 13 vermeldt enkel: "De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art7 al 1,1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Bovendien verantwoordt de bestreden beslissing op geen enkele wijze waarom zij beslist tot een weigering van de machtiging tot verblijf niettegenstaande het arrest van de Raad van State dat de instructies van 19.07.2009 reeds eerder had vernietigd. De discretionaire bevoegdheid die aan de overheid toekomt in deze dient met de nodige omzichtigheid te worden gehanteerd. Wanneer een beslissing wordt genomen ten aanzien van een rechtssubject, met die beslissing voldoende en afdoende gemotiveerd. De bijlage 13 die aan verzoeker werd betekend getuigt geenszins van een afdoende motivering, zeker niet nu de Raad van State de instructie van 19.07.2009 heeft vernietigd. Men mag verwachten van de overheid indien deze gebruik maakt van de discretionaire bevoegdheid dat dan ook de motivering is opgenomen waarom en op welke wijze van deze bevoegdheid gebruik wordt gemaakt. Het is duidelijk dat de overheid# de stad Antwerpen wegens het betekenen van een gebrekkige bijlage 13 en de DVZ als beslissende overheid niet hebben gehandeld naar de beginselen van behoorlijk bestuur en zich niet hebben gekweten van de motiveringsplicht die op hen rust.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat bij de voorstelling, duidelijk mocht blijken dat het dossier van een aanvrager zal worden onderzocht aan de hand van alle criteria die zijn opgenomen in de instructie en dit in een cascadevolgorde. Indien een aanvrager niet voldoet aan de criteria van 2.8A, dan wordt onderzocht of hij voldoet aan de criteria van 2.8B en in laatste instantie of de aanvrager zich bevindt in een prangende humanitaire situatie. Ongeacht op welke criteria de aanvrager zich beroept.

Verzoeker beroept zich in eerste instantie op de criteria van 2.8A. Bij toont aan dat hij in se al sinds 2000 in België verblijft, uitgezonderd de gedwongen repatriëring op 3 mei 2007, hier al meer dan 5 jaar is en voldoende lokaal verankerd en tevens werkbereid is.

Bovendien wordt er over de lokale verankering en de integratie van betrokkene geen enkele betwisting gevoerd.

Volgens de cascadevolgorde dient te worden onderzocht of verzoeker voldoet aan de criteria van 2.8B. Deze bepalen een ononderbroken verblijf van voor 31 maart 2007, aantonen dat hij lokaal is verankerd in België aan de hand van een eventueel schoolparcours, de kennis van de landstalen en de bereidheid om te werken of een beroepsverleden in België en een arbeidscontract van onbepaalde duur beschikken met een salaris niet lager dan het wettelijke minimum.

Op grond van het redelijkheidsbeginsel dient minstens de dag van de repatriëring 3 mei 2007 buiten beschouwing te worden gelaten.

Aangezien verzoeker geen mogelijkheid had op een menswaardig bestaan en vreesde voor zijn leven is hij immers ogenblikkelijk terug naar België gekomen, wat afdoende blijkt en wordt bewezen aan de hand van het administratief dossier.

De bepaling dat de aanvrager moet beschikken over een arbeidscontract is volstrekt voldaan. Immers de belofte van aanwerving of een arbeidscontract dat per definitie een arbeidscontract onder voorwaarde van regularisatie van het verblijf is, zijn als gelijk te beschouwen. Aldus dient DVZ ook te oordelen of verzoeker niet voldoet aan de criteria van 2.8B, hetgeen niet naar recht gebeurd is.

In laatste instantie dient DVZ te oordelen of verzoeker zicht niet in een prangende humanitaire situatie bevindt. DVZ zegt hier niets over. Zonder in de plaats te treden van de beoordelaar, merkt verzoeker op dat het uitblijven van enige motivering terzake niet enkel een ernstige gebrekkigheid uitmaakt, maar ook een zeer onredelijk karakter toekent aan de bestreden beslissing. Immers verzoeker is hier meer dan 7 jaar in België, heeft zich hier meer dan lokaal verankerd, bovendien werden zijn kinderen hier geboren en zijn ze hier aan het opgroeien. Hij heeft een reële kans om te worden aangeworven indien zijn verblijf wordt geregulariseerd. Zoals reeds uiteengezet bestaat hieromtrent geen betwisting.

Het komt weinig redelijk over om enig overgebleven directe familieleden van verzoeker te regulariseren en betrokkene het recht te ontzeggen om verder te werken aan zijn toekomst in België en hem alleen terug te sturen naar zijn land van herkomst.

De instructie van 19 juli 2009 voorzag in een economische regularisatie (2.8B) voor wie sinds 31 maart 2007 in België verbleef, duurzame lokale verankering kon aantonen en een arbeidscontract van minstens een jaar dat minstens het minimumloon opleverde kon voorleggen. Personen die aan deze criteria voldeden konden tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een regularisatieaanvraag op basis van werk aanvragen.

De economische regularisatie kon worden aangevraagd door:

- Vreemdelingen die al minstens sinds 31 maart 2007 in België verbleven*
- Die duurzaam lokaal verankerd zijn*
- Die een arbeidscontract van minstens een jaar kunnen voorleggen dat tenminste het wettelijk minimumloon oplevert.*

Aan alle bepalingen omtrent de aflevering van een arbeidskaart wordt integraal voldaan. Er is echter meer. Zoals in het regularisatieverzoek en ook in latere mailcommunicatie wordt aangehaald is betrokkene patisseriebakker. De Belgische arbeidsmarkt is verlegen om mensen met de kwaliteiten en ervaring als verzoeker. Dit wordt uitdrukkelijk aangegeven en erkend door de diverse gemeenschappen en gewesten, meer bepaald via de lijst van de knelpuntberoepen waarop het beroep van patiessierbakker ontegensprekelijk voorkomt. Het mag dan ook geen twijfel lijden dat in geval van humanitaire regularisatie verzoeker geen dag zonder werk zal zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting oefent ter zake een marginaal toetsingsbevoegdheid uit en is weliswaar niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is wel bevoegd om in het kader van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (Cfr. R.v.ST nr. 101.624 van 7 december 2001)

Dat de handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken gezien het voorgaande dan ook getuigt van kennelijk onredelijk gedrag, waardoor op manifeste wijze afbreuk wordt gedaan aan de rechten van de verzoeker. De beginselen van behoorlijk bestuur evenals de motiveringsplicht worden geschonden. [...]”

3.3.2.1. De Raad herhaalt allereerst dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3.3.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker stelt nog dat geen motivering is opgenomen in de eerste bestreden beslissing waarom verweerder beslist tot de weigering van de verblijfsmachtiging *‘niettegenstaande het arrest van de Raad van State dat de instructies van 19.07.2009 reeds eerder had vernietigd’*. Hij betoogt in dit verband ook dat het bestuur dient te motiveren *‘waarom en op welke wijze van [de discretionaire] bevoegdheid gebruik wordt gemaakt’*. De Raad herhaalt in dit verband dat in de eerste bestreden beslissing geenszins nog enige toetsing aan de criteria van de vernietigde instructie werd doorgevoerd. Verweerder wees integendeel net op het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 is nietig verklaard door de Raad van State. Deze motivering volstond in het licht van de vraag van verzoeker om hem met toepassing van deze instructie te machtigen tot een verblijf in het Rijk. De Raad stelt vast dat verzoeker andermaal zijn betoog zoals naar voor gebracht tegen de reeds vernietigde beslissing van 4 maart 2011 heeft hernomen, beslissing waarin wel nog toepassing werd gemaakt van de vernietigde instructie. Dit betoog lijkt derhalve niet te zijn gericht tegen de thans aangevochten eerste bestreden beslissing, die op het vlak van de instructie fundamenteel anders is gemotiveerd. Verzoeker heeft blijkbaar niet de moeite genomen zijn middel af te stemmen op de nieuw genomen beslissing. Minstens dient te worden gesteld dat dergelijke handelwijze de duidelijkheid van het middel geenszins ten goede komt en het de Raad zo niet langer mogelijk is te begrijpen op welke gronden verzoeker van mening is dat de thans aangevochten eerste bestreden beslissing, waarin wordt ingegaan op de verschillende ingeroepen elementen die volgens verzoeker een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, niet zou voldoen aan de aangehaalde wetsbepalingen en de formele motiveringsplicht. Aldus komen ook de rechten van verdediging in het gedrang.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of de formele motiveringsplicht wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. Verzoeker brengt verder nog een betoog naar voor waarbij hij aangeeft dat hij ervan uit ging dat zijn dossier zou worden onderzocht aan de hand van alle criteria van de vernietigde instructie en dit in een *‘cascadevolgorde’*. Hij geeft aan dat verweerder overeenkomstig voormelde instructie eerst diende te onderzoeken of hij voldoet aan het hierin vervatte criterium 2.8A, vervolgens of hij voldoet aan het criterium 2.8B en tenslotte of hij zich bevindt in een *‘prangende humanitaire situatie’* zoals voorzien in de instructie. Hij zet uiteen waarom hij van mening is dat hij voldoet aan deze criteria of situaties zoals voorzien in de vernietigde instructie. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte niet heeft gemotiveerd in het licht hiervan en dat er op dit punt sprake is van een kennelijke onredelijkheid en van een onzorgvuldig handelen van het bestuur. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker bezwaarlijk tegelijkertijd kan betogen dat het bestuur wel en geen toepassing diende te maken van de criteria van de vernietigde instructie. In ieder geval stelt de Raad verder vast dat verweerder er in de eerste bestreden beslissing, zoals reeds aangehaald, correct op wees dat de instructie van 19 juli 2009 is nietig verklaard door de Raad van State. Deze motivering volstond in het licht van de vraag van verzoeker om een toetsing door te voeren aan de betreffende instructie. Enige toetsing hieraan kon derhalve niet meer worden doorgevoerd door verweerder. Enige (verdere) motivering in het licht van de criteria van de instructie drong zich dan ook geenszins op en enige kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid blijkt niet. Gelet op de nietigverklaring van deze instructie blijkt ook niet dat verzoeker nog enige rechtmatige verwachting kon koesteren dat zijn aanvraag in het licht van deze instructie zou worden beoordeeld. Dit gehele betoog van verzoeker dat hij voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie, en zijn kritiek in dit verband die er in wezen op neerkomt dat verweerder ten onrechte geen toetsing hieraan zou hebben doorgevoerd en hieromtrent dan ook niet heeft gemotiveerd, kan niet worden aangenomen.

Door verder louter de door hem in het kader zijn aanvraag ingeroepen elementen te herhalen, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing enige wetsbepaling of enig beginsel van behoorlijk bestuur schendt. Verzoeker blijft in gebreke zijn uiteenzetting van het middel te betrekken op de motivering van de eerste bestreden beslissing. Wat de ingeroepen grond betreft dat zijn familieleden in België verblijven, kan verder worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Hierbij werd reeds aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker geen naaste familieleden meer heeft in zijn land van herkomst en dat op dit punt verweerder heeft geoordeeld in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM. Enige kennelijke onredelijkheid blijkt niet.

In zoverre verzoeker nog opmerkt dat zijn kinderen hier zijn geboren en hier opgroeien, kan de Raad daarnaast enkel vaststellen dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat hij in dit verband enig stuk overmaakte aan het bestuur. Ook thans brengt hij in dit verband geen concrete gegevens of stukken aan. In ieder geval dringt ook de vaststelling zich op dat verzoeker wat de grond van zijn aanvraag betreft zich enkel beriep op een familieleven met zijn broer en/of neef in België. Het komt aan verzoeker zelf toe op duidelijke wijze uiteen te zetten op welke gronden hij meent te kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Uit het gegeven dat verzoekers raadsman in mails aan de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van het gegeven dat de vriendin van verzoeker zwanger zou zijn – zonder dat hiertoe enig stuk voorhanden is in het dossier en verzoeker ook niet aantoonde dat hij in dit verband werkelijk enig stuk overmaakte – blijkt ook nog niet dat hij dit ook uitdrukkelijk als grond voor een verblijfsmachtiging inriep. Er liggen ook geen concrete gegevens van de beweerde vriendin voor, of van haar verblijfs situatie, hetgeen erop lijkt te wijzen dat verzoeker hierop enkel wees teneinde spoedig een beslissing te verkrijgen waarna hij ook de verblijfs situatie van zijn partner in orde kon brengen. Nu verzoeker het gegeven dat hij kinderen zou hebben in België niet uitdrukkelijk inriep als grond voor een verblijfsmachtiging en hij hiertoe ook geen bewijzen voorlegde, laat staan aantoonde dat de kinderen verblijfs gerechtigd zijn in België, blijkt geenszins dat verweerder hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker herhaalt verder dat hij patisseriebakker is, dat dit een knelpuntberoep is en dat hij bij een machtiging tot verblijf onmiddellijk aan de slag kan. Hij stelt vervolgens dat verweerder op dit punt kennelijk onredelijk handelde en aldus de beginselen van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht heeft geschonden. Verzoeker maakt enige kennelijke onredelijkheid in zijn situatie evenwel nog niet concreet aannemelijk. Uit de stukken van het dossier blijkt zo dat verzoeker in dit verband een diploma voorlegde uit 2007 van een bakkersopleiding in Kosovo. Er blijkt geenszins in welke mate de aldaar gevolgde opleiding aansluit bij de opleidingen die in dit verband in België worden gegeven. Dit diploma geeft ook aan te zijn uitgereikt op 21 juni 2007 na een opleiding voor een duur van 180 uren terwijl verzoeker op 3 mei 2007 vanuit België werd gerepatriëerd naar Kosovo. Aldus blijkt geenszins wanneer verzoeker de betreffende opleiding dan wel zou hebben gevolgd, indien dit al het geval is. In geen geval blijkt dat het een recente opleiding is en enige concrete ervaring als bakker sindsdien wordt door verzoeker ook niet aangevoerd. In deze omstandigheden toont verzoeker enige kennelijke onredelijkheid in dit verband niet aan, te meer nu uit de stukken van het administratief dossier een verblijfs-historiek blijkt waarbij verzoeker reeds tweemaal werd gerepatriëerd naar zijn herkomstland doch telkens opnieuw illegaal terugkeerde en de verblijfsreglementering niet respecteerde.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker in de mogelijkheid was om ter staving van zijn aanvraag alle volgens hem dienstige gegevens en stukken voor te leggen aan het bestuur. Er blijkt aldus geenszins dat het bestuur hem alsnog had moeten uitnodigen om zijn opmerkingen te doen kennen of nadere informatie bij hem had moeten opvragen. Hij duidt ook niet op welk punt dit dan wel vereist zou zijn geweest.

Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.3.2.4. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS